U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **B. B.,** zastoupeného Mgr. Ondřejem Kneblem, advokátem se sídlem Praha 10, Tuchorazská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2003, č. j. 11 Az 4/2003 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Ondřeji Kneblovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 5. 9. 2002, č. j. OAM-2426/VL-14-K04-2000 nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 18. 10. 2002 opravný prostředek, který byl žalovaným postoupen dne 17. 1. 2003 Městskému soudu v Praze. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 11 Az 4/2003 – 24, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Kasační stížnosti stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm.a – d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a tvrdí, že Městský soud v Praze posoudil věc v rozporu s platným právním řádem a dále že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů ve správním i soudním řízení.

Na základě výše uvedeného proto navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Součástí podané kasační stížnosti je návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podaná kasační stížnost je dle jeho názoru zatížena vadou, jež nelze odstranit, neboť stěžovatel pouze odkázal na zákonem vymezené důvody pro podání kasační stížnosti, aniž své tvrzení jakkoliv upřesnil a blíže zdůvodnil. Navrhl proto odmítnutí kasační stížnosti a zamítnutí návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost na zahájení řízení o udělení azylu dne 3. 11. 2000. Jako jediný důvod, pro který žádá o udělení azylu v ČR, uvedl, že v r. 1998 jim povodeň zničila rodinný dům, on zůstal bez prostředků a nemohl získat práci. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu, konaném dnem 9. 8. 2002 uvedl, že na Ukrajině práci nehledal a v dubnu 1999 přijel do České republiky za účelem vydělat si peníze a být ekonomicky nezávislý. Když mu vypršela platnost pobytu, byl zadržen a obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. O azyl žádá z důvodu legalizace pobytu v ČR. Jiné než ekonomické důvody stěžovatel v řízení o udělení azylu neuvedl, ačkoliv byl při pohovoru správním orgánem na důvody opuštění vlasti opakovaně tázán.

Žalovaný proto svým rozhodnutím ze dne 5. 9. 2002 stěžovateli azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 18. 10. 2002 žalobu, která byla postoupena k rozhodnutí Městskému soudu v Praze.

V podané žalobě žalobce uvedl, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, protože nemá kde bydlet, neboť jejich dům byl zničen při povodni a rodiče nemají dostatek finančních prostředků na jeho opravu. To, že žalobce i jeho otec jsou příslušníky sekty Svědků Jehovových a jsou proto v nemilosti úřadů na Zakarpatské Ukrajině, neuvedl v řízení o azylu, neboť to nepovažoval za nutné, avšak v případě návratu by byl z tohoto důvodu perzekuován i v zaměstnání.

Městský soud v Praze dospěl při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného ke stejnému závěru jako žalovaný správní orgán, tedy že důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu je důvod ekonomický a důvod legalizace jeho pobytu na území ČR a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ohledně tvrzení stěžovatele, že je příslušníkem sekty Svědků Jehovových soud uvedl, že tuto skutečnost stěžovatel ve správním řízení neuvedl a soud nemůže nahrazovat činnost žalovaného a posuzovat další důvody stěžovatele. V této souvislosti soud rovněž konstatoval, že si svými tvrzeními ohledně nemožnosti vrátit se do vlasti protiřečí a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost nelze než odmítnout.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele o tom, v čem soud, který jeho věc projednával a rozhodoval, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných důvodů je pak uveden v ust. § 103 odst. 1 písm. a) – e) s. ř. s. Pro vymezení rozsahu přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti však nepostačí pouze stručný odkaz na příslušné zákonné ustanovení a důvody tam uvedené, ale je nutné, aby stěžovatel své důvody, pro které kasační stížnost podává sám konkretizoval. Za konkretizaci důvodů k podání kasační stížnosti však nelze považovat obecnou námitku stěžovatele o tom, že věc byla soudem posouzena v rozporu s platným právním řádem a že shledal vážná pochybení žalovaného a soudu v řízení o udělení azylu a v řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve věci podané kasační stížnosti stěžovatele případě nelze bez bližší konkretizace stížnostních důvodů vyjít z toho, že kasační stížnost je podávána právě z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 pod písm. a) – d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/, § 120 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu